

СЛАБИНЬКА

Жофія Бундя на прізвисько Слабинька народилася дуже-дуже давно. Гора Зелениця, що звилася собі гніздо неподалік обійстя Бундів, тоді була ще зовсім молодою дівкою, але вже ставною й розкішною. І такою високою, що кожен смертний з її плечей міг дістатися на небо. І води в колодязях тоді були смачніші, а в ріках — глибші й прозоріші, й час плив собі тихо й мирно, як шовкові хмарини по теплій майській зливі.

Вісімдесят п'ять років тому, коли бузьки принесли Жофію, молитви лунали частіше, ніж прокльони і лайки, народ боявся не смерті, а гріха, тому Богонько ще любив людей, а люди — ближнього, як самих себе. Відтоді світ зійшов нанівець: здрібнів, спився, погруз у блудах і гріхах. Навіть гора Зелениця від тих людських пороків на очах стала меншою, заглибилася в землю. І цей жіванський світ уже добряче надоїв Жофії, але Смерть не мала часу на неї. Ось і недавно: сиділа вона під Зеленицею із в'язанкою сушняку й спочивала. Але який там перепочинок: дихання нема, у грудях хавтить, як у трьохсотрічної ворони, серце скиглить, у попереку коле. І тут Слабинька бачить: біжить захекана Смерть — молода, ставна, накучерявлена, шкіряна сукня до перебачниці, стегна грішно сміються. І мчить чогось не з косою за плечима, а зі снайперським гвером.

— О, слава тобі! — мовила, встаючи, Слабинька. — Я так давно тебе чекаю. Возьми мене з собою, Богонько ти заплатить сторицею.

— А-а-а-а, йдіть ви до мари, бабо, — відмахнулася Смерть. — Ніє часу на вас. У мене тепер у моді товар майдорогий — бізнесмени, депутати, молоді гаврани, багаті люди.

— Но, а мені шо робити?

— Та нидійте собі на сій грішній землі. Думаєте, на тому світі теж комусь дуже трібна жеброта.

І побігла, навіть не сказавши, коли на неї чекати.

І тепер Слабинька, яка добре затимила, що після шістдесяти Всевишній літа вже тільки дарує, не може надивуватися: а за що саме їй така ласка — двадцять п'ять годочків Божої милості. Якийсь багач за такі дари достеменно би храм воздвиг, а з голої баби що візьмеш — їй вісімдесят п'ять, а в обійсті й тріски не знайдеться, щоб піч нагодувати. Хоча чого вона грішить? Он учора ввечері машина везла комусь дрова і величезний буковий кльоц стрибнув із переважненого кузова прямо під її ворота. Від того бабі серце ледве не розпуклося. Довго молилася, дякуючи судьбі за дарунок на вісімдесятип'ятиліття, а на розвидні вхопила тупу фійсу — величезну теслярську сокиру — і почала той кльоц колупати. Знала-бо достеменно, що діти конче навідаються поздоровити з вісімдесятип'яткою. Тому гостину приготувала завчасно. А в хижі така студінь, що здавалося, ніби в роті цорконяць уже давно випалі й забуті зуби. То й вирішила хоч на свої уродини натопити піч — най і хижа в таке свято в'єдно з бабою оберігає свої старі костюмахи.

І ось Слабинька ревню рубає вечірній дарунок судьби. За цим і застала її майстарша Майря. Виглядала донька молодо, бадьоро, бо вдалася хитрою, з таланом великої артистки, вмiла себе посокотити і, як баба казала, завжди хворіла, коли люди копали, і благоденствувала, коли співали.

— О, моя родна мамко! Богдай би'м ся нигда не родила, аби до такої ганьби дожити! — почала заводити здалеку Майря, здійнявши над головою руки.

— Що ся стало, Марько? — миттево спалахнула Жофія.

— Ліпше би ви мене в ложці води втопили, як видіти таке: рідна мамка дожила ся до того, що у свої вісімдесят п'ять сама-самісінька дрова рубає, — випулила бумбаки Майря.

Миттево вихопила від приголомшеної Слабиньки фийсу, розмахнула нею і кинула в городець.

— А...а...шо...шо... мені прикажеш робити? — ледве не вдавилася з несподіванки затерплим язиком старенька. — Коли тобі так моя біда очі пулить, візьми балту та й сама рубай!

— Я? Рубати? Щи'м не здуріла! Я куплю літру паліньки, і мені хлопи нарубавуть до шиї.

— Тобі файно, бо з тої літри й ти собі вцідиш, — злютіла Слабинька. — Агий, і тепер чень не на сповіді поклони била — твар маєш пом'яту, як товчена фасуля. А несе! Несе із тя, як із бударя!

— Сесе мені так родна мама... сесе она мені так градує! О-о-о...

Глибокий стогін вирвався з Майриних грудей, очі її закотилися догори, ноги підкосило, і вона, як нежива, гепнулася біля воріт.

Слабинька, якій таке було не вдивовижу, осудливо похитала головою, сплюнула й подалася в городець за сокирою.

Почувши гвалт на бабиному подвір'ї, з хати навпроти висунула пелеханю невістка Настя — жінка, немита на рот, і шкодлива, як мацур.

— Мать вашу поперек вулиці, што ся зрана вже справуєте? — крикнула на Слабиньку, але побачивши під ворітьми нерухоме тіло страдниці Майрі, запитала:

— А тій бештії што ся стало?

— Не видиш, дух із неї вийшов, — мовила спокійно Слабинька і почала чесати сокирою милий серцю кльоц.

— Што вже наострила перебачницю на тот світ, а гроші мені не верне? — зарепетувала Настя.

І тут же, як була в спідньому, вистрибнула в обрізках гумових чобіт через вікно. Підбігла до нерухомої Майрі і полізла тій, певне, в пошуках грошей, за пазуху. І тут:

— Курво варош! Ти мене, бідну сироту, грабувати? — гаркнула несподівано «мертва».

Майря, ніби під напругою триста вісімдесят вольт, підхопилася і з усієї сили смачно вшмарила Насті межі очі.

— Я ще не встигла скріпнути, а мене вже грабують. На се її є! А от мамці дрова рубати нікому! — продовжувала лементувати.

Раптове «воскресіння» настільки чи то вразило, чи приголомшило Настю, що вона тільки лупала очиськами, задкуючи до свого обійстя. А Майря тим часом кинулася до старої Слабиньки, вихопила сокиру і знову щосили зашпурила в городець.

— Я Вам казала, што дрова рубати не будете! — заявила твердо. — Хочете із себе сили випустити?

— Господоньку мій, — благально підняла руки вгору Слабинька. — А хто — архангел Михаїл нарубає?

— У нашої мами понеділок починається у п'ятницю — усе, як не в людей, мать їх наліво, — мовив по-філософськи наймолодший син Слабиньки — Василь, фіштелячи тютюнову самокрутку.

Він висунувся на поріг, коли Майря втелипашила його Насті межі очі, і вельми обурився, проте чомусь не на сестру, а на матір.

У сім'ї Василь був відомий тим, що ніхто з найближчих і далеких родаків не міг пригадати його тверезим.